

Monologer för sökande till teaterinriktningen Sundsta

Välj en av dessa texter.

Ur "Huset som Rut glömde" av Eva Brise

På ett ställe såg jag en kille som stod ensam och jag gick fram till honom och sa: Kan inte du låtsas att du känner mig, så att jag slipper gå vidare med mitt sällskap och får stanna här istället? Han bara kollade på mig och sen la han handen runt min nacke och kysste mig. "Du är kvinnan i mitt liv" sa han. Och den natten sov vi inte mycket hemma i hans lilla lägenhet. Sen gick det väl några dagar, jag försökte ringa, men det var fel på telefonlinjerna så det bröts hela tiden. Men jag tänkte att jag är kvinnan i hans liv, så jag ska överraska honom. Jag ringde på hans dörr. Men han var inte hemma. Men jag tänkte att jag är kvinnan i hans liv, så jag kan vänta. Och jag hade ju mat och filtare och så, så jag bodde där i hans trapp i nästan ett halvår, tufft. Så en dag vaknade jag av att någon sparkade på mig och det var han. Han sa: nu får du väl ändå ta och ge dig? Han hade missförstått allting och blivit rädd för mig. Och när jag frågade om han mindes att han sagt att jag var kvinnan i hans liv-då ringde han polisen! Då ringde han er!

Ur "Pleasure" av Lisa Langseth

Ärlighet, det är jävligt viktigt faktiskt, för mig i alla fall, inget bullshit liksom. Är det nåt jag hatar så är det när an måste göra sig till för att folk ska gilla en. Sitta och hålla på och säga fina saker för att folk ska lyssna på vad man har att säga. Det är därför jag inte pallar brudar. Alltså inte vara ihop med i alla fall. Klart om man träffar någon som man liksom kan slappna av med, som med Svante, ja då kanske. Men jag har fan aldrig träffat någon sån brud. Det är bara "nej men måste du ha på dig det där..., sitt ordentligt, kom i tid". Som man var en jävla hund. Som Petra, typiskt sån, hon var fan helt jävla galen. Jag råkade glömma bort den där jävla Valentines Day och så ringer hon på mobilen, helt jävla hysterisk. "Åh du älskar inte mig! Alla mina kompisar har fått geléhjärtan och små rosa gulliga puttinutt-penntroll av sina pojkvänner men du har inte ens skickat ett sms" Jamen va fan.

Ur "Silver Star" av Kristina Lugn

Hur kan jag göra så här mot mamma? Är det här vad jag tycker att hon behöver? Är det här mitt sätt att tacka henne för att jag har förstört hela hennes liv? Va? Svara då! Kan du inte åtminstone svara på tilltal! Jävla unge! Att jag bara vågar vara så hänsynslös! Jag är försvunnen. Jag är mamas borttappade ansvarsbörda! Och nu börjar det bli mörkt. Nu börjar dom säkert undra om dom borde kontakta polisen. Satan också! Jag har sagt till alla i skolan att jag ska flytta till min pappa. Men jag vet inte ens var han bor. Men jag har sagt till alla att jag aldrig mer kommer tillbaka till skolan. Do tror att jag ska börja i Adolf Fredriks musikklasser och bo i en lägenhet med kakelugn och datorer. Om jag vore en pappa skulle jag brinna för min dotter! Jag skulle ställa till med skogsbrand! Så att hon kom utspringande ur lågorna och kastade sig i min famn! Jag har nog gått vilse.

Ur Hand i hand" av Sofia Fredén

Jag har kallat mig själv för ett svin, men vad hjälper det, vad man kallar sig själv? Det är inte förrän nån annan kallar en för det, som man helt och hållet förstår vad det är man är. Det är svårt för mig att se mitt inre svin i ögonen, men när jag står framför spegeln, eller går förbi ett skyltfönster och ser mig själv, så ser jag det, och det ser på mig, och säger, " Hej där, jag är ditt inre svin, vart är du på väg?" " Jag är på väg ditåt" " jag med". Vart jag än gå så går svinet med. Men ändå är det svårt att förstå att jag är ett svin. Men det är jag. Jag tycker inte att det klär mig, men det kommer att klä mig, om jag bara får vara det ett tag till. Det är en fråga om att vänja sig vid man är. Det är som med narkomaner, det är svårt att tänka sig hur dom skulle se ut, om dom inte var narkomaner. Det är som om det klär dom.